U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. I.,** zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2010, č. j. 1 Az 8/2010 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 4. 2010, č. j. OAM-140/ZA-06-ZA14-2010, byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posouzena podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako nepřípustná a podle § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno. Podle žalovaného podal žalobce třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž nebyl shledán žádný důvod pro změnu předchozího rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nebo vést meritorní řízení a posuzovat důvody podané žádosti. Žalobce totiž neuvedl žádné nové skutečnosti, které by vyžadovaly nové posouzení. I v předchozích žádostech a řízeních žalobce uváděl jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany obavy z uvěznění či zabití v případě návratu do vlasti. Těmito důvody se však již zabývala předchozí rozhodnutí. Žalobcem předložené dokumenty v obecné rovině popisují politický režim v Kyrgyzské republice, přičemž z nich není patrné žádné propojení s jeho osobou. Podle žalovaného se navíc situace v Kyrgyzské republice uklidňuje, což dokládají i podklady uvedené ve spise, s nimiž se žalobce seznámil. Žalovaný uzavřel, že legalizaci pobytu žalobce je třeba řešit jinými právními prostředky. Protože žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem posouzení v předchozím pravomocně ukončeném řízení, byla jeho žádost posouzena jako nepřípustná a vzhledem k této skutečnosti bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 8. 2010, č. j. 1 Az 8/2010 - 25, uvedené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle soudu žalobce v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě totožné důvody jako v předchozích žádostech, které pouze rozšířil o blíže nekonkretizované tvrzení o problémech s policií a o nebezpečnosti politického režimu v jeho vlasti. Tím byly naplněny podmínky pro postup podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud nicméně shledal pochybení žalovaného v tom, že se nezabýval tím, zda žalobci nehrozí při návratu do země původu závažná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. V této souvislosti soud odkázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 - 47, podle nichž i při zastavení řízení v případě nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu je žalovaný povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí přesvědčivě vypořádat s otázkou možného udělení doplňkové ochrany. Proto soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní uvedl, že povinnost zkoumat doplňkovou ochranu není u ryze procesních rozhodnutí vyžadována zákonem ani směrnicí Rady 2005/85/ES. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z něhož soud vycházel, je podle stěžovatele závazné pro tehdy posuzovaný případ. Navíc žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, na které se soud odvolával, a proto jeho závěry nemohly být v dané věci zohledněny. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2010, č. j. 1 Az 8/2010 - 25, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

O přijatelnou kasační stížnost se tak podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel napadá postup Městského soudu v Praze, který zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, aby se náležitě zabýval posouzením doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel nicméně v kasační stížnosti pouze polemizuje s jednoznačně zaujatými a řádně odůvodněnými závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudku ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 - 47, www.nssoud.cz, které správně přejal a zohlednil Městský soud v Praze. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že *„ani naplnění podmínek uvedených v § 10a písm. a) zákona o azylu nezbavuje povinnosti zabývat se tím, zda žadateli nehrozí při návratu do země původu závažná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Jinými slovy i při zastavení řízení v případě nepřípustné žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu, kdy neúspěšný žadatel je vystaven hrozbě návratu do země původu, je správní orgán povinen se v odůvodnění přesvědčivě vypořádat s otázkou možného udělení doplňkové ochrany. Nepostačí totiž pouhé zdůvodnění toho, že byly splněny podmínky § 10a písm. a) zákona o azylu pro vyhodnocení žádosti o mezinárodní ochranu jako nepřípustné (řízení bylo z tohoto důvodu zastaveno), ale musí být zdůvodněno ve smyslu § 14a zákona o azylu, proč nedošlo k udělení druhé z forem mezinárodní ochrany, tj. doplňkové ochrany.*

Podle tohoto ustanovení má totiž i v tomto případě správní orgán povinnost své rozhodnutí zdůvodnit ve vztahu k oběma formám ochrany: zatímco však odůvodnění ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu postrádá smysl tam, kde žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti nebo zjištěné okolnosti, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany a v tomto rozsahu je řízení zastaveno, s otázkou doplňkové ochrany má správní orgán povinnost se vypořádat vždy a sám z úřední povinnosti zjistit, zda skutečně žadateli nehrozí závažná újma v případě návratu do země původu.". S těmito závěry se Nejvyšší správní soud i nadále ztotožňuje, přičemž jejich použití na daný případ bylo na místě. Nejvyšší správní soud dále odkazuje na rozhodné důvody uvedené v rozsudku ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 - 47, jež jsou aplikovatelné i v daném případě a jež se zaobírají i námitkami stěžovatele obsaženými v této kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti, přičemž i Městský soud v Praze rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. Za daných okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, v důsledku čehož ji shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu